

ҚАСИДАҲО

Ифтитоҳи суҳан он беҳ, ки кунанд аҳли камол
Ба санои маликулмулк Худои мутаъол.
Подшоҳе, ки ба перомуни чоҳаш нарасад
Аз азал то ба абад васмати нуқсону завол.
Бар дари бори ҷалолаш набувад ҷои нишаст
Шаҳриёрони ҷаҳонро ба ҷуз аз саффи ниёол.
Дар ҳарими малакуташ, ки малак бор наёфт,
Ақлу ҳис амри муҳол аст, ки ёбанд маҷол.
Оҳанинпой чу паргор шуду ҳам нарасид
Некандеша дар он доира илло ба хаёл.
Ҳаст дар ҷашми ҳама ноқису муъталлулбайн
Ҳар ки мақрун ба чунин зот кунад шибҳу мисол.
Қудрати ўст, ки парварда ба ширинкорӣ
Тўтии нотиқаро дар шакаристони мақол.
Ҳикмати ўст, ки парвонаи дин дода ба ақл,
То ниҳад шамъи ҳидоят ба шабистони залол.
Гар бихонӣ ба масал ояти ҳилмаш бар кўҳ,
Бо ҳама сангдилӣ нола барояд зи ҷибол.
Бурда з-оинаи дил ғуссаи ў ранги ҳазан,
Руфта аз гўшаи хотир ғами ў гарди малол.
Пеши асҳоби яқин бурдани номаш ба забон
Ҳамчунон аст, ки бо ташналабон васфи зулол.
Мепарад мурғи риҷо ҷилвакунон шох ба шох
Дар ҳавои чамани раҳмати ў фориғбол.
Гар шаҳодат бинависем ба қачтабъии нафс,
Доли худ бар қачии ҳайъати худ бошад дол.
Ё Раб, он дам, ки ба селоби аҷал хонаи умр
Бипазирад халалу тан шавад аз ғам чу хилол,
Чашм бар роҳи иноят ниҳад ин ҷисми заъиф,
Аҷз пеш оварад, он рўз бувад мискинҳол.
Ба чароғи руҳи он моҳ, ки бурданд ба чарх,
Ҳафт қандили зарандуд аз ў нури ҷамол.
Ба камолоти Муҳаммад, ки ба ҳақ ёфтаанд
Аҳли байт аз шарафи сўҳбати ў иззу ҷалол,
Ки аз он ҷо, ки иноъти Худовандии туст,
Назари раҳмати худ бознагирад зи Камол.
Ҳар як аз моидаи васл насибе талабанд,
То киро бахт нишнод ба сари хони висол.
Шуда аз соқии лутфи ту ҷаҳоне сероб,
Ҳамчунон баҳри карам мавҷзанон молмомол.

Эй зоти ту бо зуҳури олам
Чун хилқати Мустафову Одам!
Бар лавҳи вучуд нуқтаи саҳв
Афтода муаххару муқаддам.
Дар фотиҳаи ҳуруфи номат
Мактуми хавоси исми аъзам.
Дар доияи давоми умрат

Аз ҳайи аввал фаришта мулҳам.
Унвони малак туро мусаххар,
Иқлими дувал туро мусаллам.
Шукри ниами ту амри куллий,
Таъзими дари ту боби мўъзам.
Дар мушкили мулк ақли доно
Бо раъйи ту гуфта «анга аълам».
Дар баҳси каломи мантиқи ту
Бо нотиқа гуфтаанд абкам.
Килки ҳамадони роздорат
Дар машварати мулук маҳрам.
Пири хирадат ба ройи анвар
Чун субҳ ба офтоб ҳамдам.
Наздики саҳар, ки кўси султон
Афканд фиғон ба ҳафт торам,
Бар гўшаи боми ту Хумомӣ
Хонд ин ғазалу баҳо тараннум.
Эй, хаста дилам ба новаки ғам,
Бар хастадилони хеш ирҳам!
Аз турраи ту ба рўйҳо чин
В-аз абрўи ту ба пуштҳо хам.
З-он ғамза нишаста бар дили реш
Пайкони туям ба ҷои марҳам.
Болотар аз абрўят маҳи нав
Бинанд бар осмон, вале кам.
Соҳибназарон аз он ду наргис
Дур аз ту ба чашмҳои пурнам.
Хун шуд дилу ашк аз давидан

З-ин рўй дамаш фитода бар дам.
Ҷон аз ғаму дарди бешуморат
Ногуфта ба кас зи сад яке ҳам.
Аз ҷаври ту бандаи муҳаққар
Шуд бар дари хоҷаи муаззам.
Дастури мамолик – он ки хонанд
Шоҳон зи каримияш мукаррам.
Он к-аз алами мафохири ў
Шуд кисвати ифтихор муълам.
Анфоси шарифи атрсоияш
Бо сомеа дода қуввати шам.
Аз манзари хубу ваҷҳи амлаҳ
Бо босира завқ карда мунзам(м).
Дар даври нишоти ў лаби ҷом
Аз ханда нашуд даме фароҳам.
Соил ба далоили сахояш
Нокарда суол, гашта мулзам.
З-ин ғам, ки адўст бо зару сим,
Пурчин шуду зардрўю дарҳам.
Эй бо карами ту хушқлаб ям
В-аз файзи ғамат ғамомро ғам!
Бо абри кафи ту файзи амтор
Чун рашҳаи новадону Замзам.
Бо аъйни атот ям тижичашм

Чун чашмаи мими паҳлуи ям.
Бар хасми ту тез карда дандон
Дандонаи сини сайф бо сам.
Карда қаламат чу тег дар фатҳ
Бо каср муҳолифи туро зам(м).
Дар қону дили адӯи ноқис
Ғамҳои музоиф асту мудғам.
Аз мадҳи ту банда дар тараққист
Бар боми фалак ниҳода саллам.
Анфоси ман аз баландқадри
Исист, к-аз осмон занад дам.

Аз килки душохи меваи рӯҳ
Резон суҳанам чу нахли Марям.
Бурданд, Камол, гӯи даъвий
Назми туву наср – ҳар ду бо ҳам.
Ин аз шуарои мо таоххар
В-он аз фузалои мо тақаддам.
Девони ту гар касе бихонад
Дар пеши суҳанварони олам,
З-ин гуфта равад Заҳир аз қой,
Чӣ қои Заҳир, Анварӣ ҳам.
Гӯянд қасидаи ту хом аст
Пухтасуҳанони номусаллам.
Ин хом, вале чу нуқраи хом
В-он пухта, вале чу пухташамлам.
Ашбори ману ҷавоби ёрон
Ҳарчанд мумосиланд бо ҳам,
Фарқе зи сарост то Сурайё
В-аз лутф ситора то ба шабнам.
Чун кӯҳи Хуҷанд омад ин шеър
Бо оби баланду номи мӯҳкам.
Ҳангоми дуост, даст бардор,
Эй Хизр, ки Исии ту дар дам!
То тоҷварони мулк бар тахт
Дар дасти чап оваранд хотам.
Бод аз чапу рост шоҳу дарवेश
Пеши ту ниҳода даст бар ҳам!
Дар нақши нигини давлати ту
Хосияти нақши хотами Ҷам.
Боғи тарабат ба оби ин шеър
Чун равзаи хулд сабзу хуррам.
Аз мӯҳлати умри душманон ёд
Кардему каломано биҳотам.

ДАР НАЪТИ ҲАЗРАТИ МУҲАММАД (с)

Эй маҳи рухсори ту, матлаъи субҳи яқин,
Ғошияи кибриёт шаҳпари Рӯҳуламин.
Оинадори рухат орази моҳи тамом,
Тақяғаҳи минбарат пояи чархи барин.
Соџаи қадди ту дид дар чамани дилбарӣ,
Қ-аз сари хичлат намонд сарви саҳӣ дар замин?
Аз гули рухсори туст лолаи серобро
Қатраи обе, ки ҳаст бар ҷигари оташин.
Ҳатти ҷабини ту буд он, ки шудааст ошкор
Бар варақи коинот нақши расули амин.
Одами хокӣ, ки буд пешрави анбиё,
Доғи қабули ту дошт бар сари лавҳи ҷабин.
Шаҳнаи ҳукми туро тири қазо дар камон,
Бозуи амри туро теғи қадар дар камин.
Зери рикоби туянд шоҳсаворони давр,
Ғошиядорони ту корғузорони дин.
Хотами иқболи туст он, ки ба мӯҳри қабул
Хушку тари коинот дошт ба зери нигин.
Бе ту кучо пай барад дар ҳарами кибриё
Сӯфийи парҳезгор, зоҳиди хилватнишин?
Ҳоки кафи пой туст домани охирзамон,
Дастуи ту з-он барфишонд бар ду ҷаҳон остин.
Муддаиён нашнаванд наъти Камоли туро,
Лоиқи ҳар гӯш нест донаи дурри самин.
Саҳнаи каррубиён вирди санои ту бод,
То ки ба субҳи нушур бар ту кунанд офарин.

ДАР ТАВҲИД

Эй бар камоли қудрати Ту ақли кул гувоҳ,
Бар лавҳи кибриёи Ту тавқеъи ло Илоҳ.
Ошuftағони хоки раҳат раҳравони дин,
Дурдикашони қоми ғамат соликони роҳ.
Аз шабнами атои Ту як қатра баҳру кон
В-аз партави қамоли Ту як зарра меҳру моҳ.
Мурғи умед аз кафи қуди Ту доначўй,
Дасти ниёз бар дари адли Ту додхоҳ.
Номи Ту сайқалест, к-аз оинаи вучуд
Берун барад ба нури хирад ранги иштибоҳ.
Султони ғайрати Ту ба фармони «кун факон»
Гард аз раҳи вучуд баровард бесипоҳ.
Осори сунъи Туст, ки бар тоқи нилгун
Субҳи сафед рўй намуд аз шаби сиёҳ.
Анвори ҳусни Туст, ки аз қайби осмон
Хуршед баркашид чу Юсуф зи қаъри чоҳ.
Он қо, ки оби лутфи Ту, сад неш гашта нўш
В-он қо, ки боди қаҳри Ту, сад кўҳ гашта коҳ.
Гоҳ аз ту қон барад ба сафо пири дурднўш,
Гоҳ аз Ту хун хўрад ба қафо тифли бегуноҳ.
Бинҳад насими лутфи Ту дар нофи нофа мушк,
Бандад самуми қаҳри Ту бар шохи гул гиёҳ.
Мўсо калими борғаҳи Тусту посбон,
Фиръавн рондаи назари Тусту подшоҳ.
Тоат чӣ суд зоҳиди парҳезгорро,
Гар бар дари қабули Туяш нест обу қоҳ?
Эй Он ки соликони дари кибриётро
Набвад ба чуз сародиқи эҳсони Ту паноҳ!
Бахшой бар Камол, ки нуқсонпазир нест
Гар бар хўранд аз Ту муҳиббони боргоҳ.